

Sygn. akt VPa 50/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek (spr.)

Sędziowie: SSO Jacek Wilga

SSR del. Anna Jabłońska - Socha

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 17 lutego 2014 roku

sygn. akt IV P 640/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV P 640/13 Sąd Rejonowy w Lubinie uznał za bezskuteczne wypowiedzenie umowy o pracę złożone powódce E. S. przez stronę pozwaną (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. (punkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II) oraz nakazał uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900,00 zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powódka była zwolniona (punkt III).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy powziął po ustaleniu, że początkowo E. S. była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. jako portier w (...) Sp. z o.o. w L., natomiast po ustaleniu wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie w sprawie IV P 9/13, że strony łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony, pracownica została skierowana do pracy na portierni przy ul. (...) w L.. Sąd I instancji ustalił ponadto, że pismem z dnia 9 grudnia 2013 r. pracodawca rozwiązał z E. S. umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia z uwagi na „likwidację stanowiska pracy”.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy skonstatował, że powództwo E. S. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne zasługuje na uwzględnienie. Argumentował, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż wskazana powódce przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie była jasna, konkretna oraz rzeczywista. Z treści odpowiedzi na pozew wynikało bowiem, że strona pozwana dokonała likwidacji stanowiska pracy portiera w siedzibie spółki (...) przy ul. (...) w L.. Przesłuchana w sprawie S. G. zeznała natomiast, że redukcja etatu portiera miała miejsce w (...) w L.. Co więcej, rozwiązanie z powódką umowy o pracę miało miejsce po niespełna miesiącu od prawomocnego ustalenia wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie w sprawie IV P 9/13, że strony łączy stosunek pracy na podstawie umowy na czas nieokreślony.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. zarzucając:

I. naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 k.p.c.:

1. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że umowa o pracę powódki została przez stronę pozwaną wadliwie wypowiedziana;
2. wadliwą ocenę zebranych w sprawie dowodów, w szczególności przyjęcie, że rozwiązanie z powódką umowy o pracę z niejasnej przyczyny stanowi próbę obejścia wyroku sądu, na mocy którego powódka została przywrócona do pracy;

II. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci:

1. art. 101 k.p.c. poprzez nakazanie uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 900,00 zł tytułem opłaty sądowej, pomimo że strona pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa;
2. art. 45 § 1 k.p. poprzez uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne;
3. art. 30 § 4 k.p. poprzez uznanie przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę za nieprawidłową.

Wskazując na powyższe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację E. S. wniosła o jej oddalenie. Wskazała, że zarzuty podniesione w apelacji są bezpodstawne i nieuzasadnione, gdyż Sąd I instancji nie naruszył przepisów prawa procesowego ani prawa materialnego.

Sąd Okręgowy uznając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy za prawidłowe i przyjmując je za własne zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Chybiony był zarzut naruszenia prawa materialnego.

Jak wynika z art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Zgodnie zaś z treścią art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. W judykaturze przyjmuje się, że sprostanie przez pracodawcę wymaganiom określonym w art. 30 § 4 k.p. polega na wskazaniu przyczyny wypowiedzenia w sposób jasny, zrozumiały i dostatecznie konkretny. Powołany przepis dopuszcza różne sposoby określenia tej przyczyny, jednakże z oświadczenia pracodawcy powinno wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi, gdyż to on ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca dokonuje wypowiedzenia. Naruszenie art. 30 § 4 k.p. zachodzi

zatem wówczas, gdy pracodawca w ogóle nie wskazuje przyczyny wypowiedzenia lub gdy jest ona niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała i nieweryfikowalna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z 13 kwietnia 2005 r., sygn. akt II PK 251/04).

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że w oświadczeniu z dnia 9 grudnia 2013 r. jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę strona pozwana wskazała powódce likwidację jej stanowiska pracy. W ocenie Sądu Odwoławczego z powyższego jasno wynika, z jakich względów doszło do rozwiązania umowy o pracę z E. S.. Nie sposób również stwierdzić, iż opisana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna rozwiązania stosunku pracy jest niezrozumiała lub na tyle ogólna, iż nie poddaje się weryfikacji. Treść pisma z dnia 9 grudnia 2013 r. została bowiem tak sformułowana, że powódka wiedziała i rozumiała, z jakiego powodu strona pozwana dokonuje wypowiedzenia i mogła zdecydować o ewentualnym wniesieniu lub zaniechaniu wniesienia odwołania do sądu.

Zdaniem Sądu Odwoławczego wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie uzasadniała jednak rozwiązania stosunku pracy z powódką. Strona pozwana nie wykazała bowiem, że likwidacja stanowiska pracy E. S. miała charakter rzeczywisty.

Wskazać należy, że likwidacja etatu powódki nie wynika z żadnego aktu wewnętrznego spółki, zaś po rozwiązaniu stosunku pracy z E. S. na jej miejsce zatrudniono innego pracownika.

Istotne jest przy tym, że w toku postępowania sądowego strona pozwana nie prezentowała jednolitego stanowiska co do tego jakie dokładnie stanowisko pracy zostało zlikwidowane. Przesłuchana w charakterze strony S. G. zeznała bowiem, że redukcji uległo stanowisko portiera w (...) w L., podczas gdy w odpowiedzi na pozew strona pozwana wskazała, że zmniejszenie zatrudnienia miało miejsce w siedzibie pracodawcy, zlokalizowanej w L. przy ul. (...).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że rzeczywiste istnienie - wskazanej E. S. przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę - nie zostało przez pracodawcę w toku postępowania sądowego wykazane. Słusznie Sąd Rejonowy zwrócił przy tym uwagę na fakt, że do rozwiązania stosunku pracy z powódką doszło bezpośrednio po prawomocnym ustaleniu wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 14 listopada 2013 r., że strony łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony. Może to rodzić uzasadnione wątpliwości co do celu działania pracodawcy (obejście skutków prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie w sprawie IV P 139/13).

Gdyby nawet przyjąć, że w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. w rzeczywistości doszło do likwidacji stanowiska pracy E. S., to oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wymagałoby wskazania powódce zastosowanych kryteriów jej wyboru do zwolnienia. Z treści odpowiedzi na pozew, z zeznań S. G. oraz E. S. wynikało bowiem, że w (...) w L. oprócz E. S. pracowało również czterech innych portierów. Stanowisko portiera nie miało zatem charakteru jednostkowego w całej strukturze organizacyjnej pracodawcy (pозwana spółka przeciwnej okoliczności nie udowodniła), a przez to oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wymagało przytoczenia kryteriów wyboru do zwolnienia z pracy jednego z kilku pracowników zatrudnionych na takim samym stanowisku pracy jak powódka (stanowiących najistotniejszą część przyczyny wypowiedzenia w sytuacji dokonywania redukcji zatrudnienia). Skoro jednak strona pozwana nie wywiązała się z tego obowiązku, to oświadczenie pracodawcy z dnia 9 grudnia 2013 r. nie odpowiadało wymaganiom określonym w art. 30 § 4 k.p. polegającym na wskazaniu przyczyny wypowiedzenia w sposób dostatecznie konkretny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt I PK 172/12).

Powyższe okoliczności zdecydowały o tym, że złożone E. S. w dniu 9 grudnia 2013 r. oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy należało uznać za bezskuteczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego chybiony był również zarzut naruszenia art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Cytowany przepis statuuje zasadę zawinięcia będącą wyjątkiem od reguły odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. i łączy jej realizację ze spełnieniem kumulatywnie

wskazanych w nim przesłanek. Skoro zatem w niniejszej sprawie nie doszło do uznania powództwa przez stronę pozwaną, to brak było podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną (punkt I).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt. 1 oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądając na rzecz powódki koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 60,00 zł (punkt II).